

geestelijk abnormaal te zijn. Mijn besluit is morgen den dokter te consulteren; het sterven van Jenny Balsac zal mijn zenuwen wat geschokt hebben.

Nu is het kwart voor tien en ik ga naar het café, waar ik geregeld kom, om aan de leestafel mijn couranten te lezen.

De portier, die anders, als ik binnenkom altijd aan zijn pet tikt, ziet me vreemd aan. De meeste bezoekers turen naar buiten of zijn in levendig gesprek gewikkeld, maar andere, mij bekende bezoekers, zitten met verbaasde blikken naar een hoek van het café te staren. Ik kijk ook.... 't Is of ik met een zwaren moker een slag op het achterhoofd krijg....

Daar.... in dien hoek zit ik met Jenny Balsac te praten.

Wat ik gedaan heb, weet ik niet! Misschien geschreeuwd, gegild, gesprongen of iemand geslagen, maar een ding is zeker, ik loop nu hard over het plein en een groote menschenmenigte volgt me schreeuwende. Ik blijf hard loopen en mijn achtervolgers zijn tot drie verminderd, die ook weldra den wedloop opgeven. Ik blijf hard loopen, ik voel steken in mijn zij en in mijn keel 't Is of mijn mondhoeken naar binnen worden getrokken en met moeite kom ik nog vooruit. In een heel nauw steegje, dat alleen door fabrieksmuren gevormd wordt, blijf ik staan en veeg met mijn zakdoek mijn voorhoofd af.

Ik heb dorst, mijn mond is als een stuk zoolleder en voor mijn oogen zie ik dansende zwarte vlekken. Waar ik ben weet ik niet, evenmin welke straten of langs welke grachten ik geloopt heb. 't Kan mij trouwens niets schelen; mijn eenige wensch is dat de muren van die nauwe steeg op mij neer zullen storten en mij verpletteren.

De maan schijnt, langs een muur van de steeg is een lichtgevende, langwerpige driehoek, overigens zijn de muren zwart en is het pikdonker in de steeg. Ik leun tegen den muur en ik moet me gevoelen als een stuk opgejaagd wild, dat zijn jagers ontkomen is en nu geheel moedeloos is. Gek ben ik niet en om mij nog eens te controleeren, heb ik geen lust. Dat er iets

bovennatuurlijks met mij en Jenny Balsac gebeurd is, moet zeker zijn, maar wat!

Zoo kan het niet blijven, er moet een oplossing komen. De stad verlaten? De kans is groot dat ik ze in den trein vind of in het bosch tegenkom. Zelfmoord plegen? Ik ben dan wel van alles af, maar het bevredigt me niet, want ik wil weten wat er met mij of met Jenny gebeurd is. Ik heb haar zien sterven. Haar gelaat zag geel en haar fontenellen vielen snel in. ze wendde zich om, zag ons met heldere oogen aan, gaf een gil en stierf. Haar ouders en de verpleegster waren er bij. Ik zag haar in de kist liggen en ik heb de zwarte kist in het graf zien dalen. 't Is geen droom geweest want de quitantie van den bloemist voor de bloemen zit in mijn portefeuille.... Ik weet wat ik ga doen.... Ik ga naar haar huis en vertel aan haar ouders wat er gebeurd is. Kom ik ze onderweg weer tegen, dan zal ik ze beiden of een van beiden met mijn zakmes verwonden. Vloeit er bloed, dan heb ik met levende wezens te doen en ik ben niet Willy Grace, maar een gek die zich zelf niet meer ken en voor de maatschappij levensgevaarlijk is. Voel ik niets, steek ik in een ijle ruimte, dan vertel ik mijn hallucinaties aan mijn dokter. Mijn mes steek ik geopend bij me en houd het tot steken gereed. Mijn energie, om datgene te volbrengen wat ik van plan ben, is enorm.

Twee dingen verlang ik, het sterkste verlangen is om ze weer te ontmoeten en een zwakker om haar ouders te bezoeken.

Ik loop de nauwe steeg uit en kom nu in een straat, die mij heel goed bekend is. Ik neem den kortsten weg naar haar huis, namelijk langs de gracht.

Het water is donker en de huizen staan donker maar overgoten met den bleeken glans, dien het maanlicht aan de donkere dingen geeft.

Ik zie haar huis, achter de gordijnen den schijn van lamplicht. Bij de deur staan vier menschen. In den post staan haar vader en moeder en op de stoep ik en Jenny Balsac. Ze gesticuleeren hevig en alle vier zijn opgewonden.

Schrikken doe ik niet. Ik verschuij me in het huizen-duister en wacht even tot het hevig kloppen van mijn hart bedaard is. Zoo, m'n mes heb ik stevig vast. Willy Grace zal ik verwonden.

Nu ben ik vlak bij hen. Ze hebben niets bemerkt. Ik hoor ze over de ontmoeting spreken....

Een gil doet me weer herleven 't Warme bloed stroomt over m'n handen. Willy Grace of wie 't is stort achterover in m'n armen.

Ik neem hem op. hang hem over m'n schouder en vlucht met m'n stervend slachtoffer de dwarsstraat in, die op een gracht uitloopt.

Moord! Moord! schreeuwt men achter mij. Politie fluit. Ramen worden opengeschoven. Men achtervolgt mij.

Enkelen, die mij met mijn slachtoffer tegenkomen, willen me grijpen, anderen vluchten.

Ik zie het zwarte water der gracht. Een sprong.... Ik daal snel — het water zakt even snel.... oh — oh help.... help....!

Met een schrik word ik wakker. Het zonlicht dringt door de neergelaten gordijnen mijn slaapkamer binnen. Ik lig voor m'n ledikant op den grond en de dekens hangen gedeeltelijk aan het bed.

Mijn hospita staat in de gang en haar man en zoon staren met verschrikte gezichten in de kamer.

„Is u niet goed geworden, mijnheer?” vraagt haar man terwijl hij mij ophelpt.

„Ik weet het niet! Ik ben uit bed gevallen.”
„Maar u was al minstens een uur zeer onrustig; u sprak hardop in uw slaap en toen we u om hulp hoorden roepen en later een slag op den grond hoorden, zijn we maar naar boven gegaan. Men kan nooit weten!”

„Ik heb hoofdpijn. Ik heb zóó akelig van juffrouw Balsac gedroomd,” antwoord ik.

Ik krijg wat eau de Cologne en maak m'n voorhoofd met koud water nat.

Als ze weer weg zijn roep ik uit: Wat een droom, wat een droom.... bah!

DE OVERSTROOMING TE SPIJCK BIJ LOBITH

1. Opname gemaakt vanuit Spijck naar het Duitse dorpje Welle.

2. Groote werkmanswoningen die thans geheel onder water staan. De inwoners konden bijtijds hun meubelen en vee redden.

3. Een kijkje over de overstroomde landen op Hollandsch grondgebied rondom Spijck.

4. Deze foto geeft een duidelijken indruk van de groote verlatenheid die in de geteisterde streek heerscht.

5. Het water bereikt bijna den ingang van de huizen bij Spijck.

6-7. Een overzicht van de groote steenfabriek te Spijck waar een waarde van 1½ miljoen ongebakken steenen is verloren gegaan. De werklieden zijn werkeloos.

